ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Τρεμιὲ σηκώθηκε καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ Λούβρ.

Ὅταν τὸν εἰσήγαγαν στὴν αἴθουσα ὅπου τὸν περίμενε ὁ Κοντόσταυλος, ὁ Τρεμιὲ εἶδε μὲ μεγάλη του ἔκπληξι, τὸν Μονμορανσὺ νὰ τὸν ὑποδέχεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐγκαρδιότητα. Αὐτὸ τοῦδωσε κάποιο θάρρος. Μόλις ὅμως ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήση γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Προφήτου, ὁ Κοντόσταυλος τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆτε κ. Τρεμιέ... Ξέρω τί ζητάει ὁ φτωχὸς αὐτὸς διάβολος. Ἤρθε καὶ μὲ ηὗρε χθὲς ὁ ἴδιος. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦλθε καὶ συνάντησε καὶ σᾶς γιὰ νὰ τὸν συνδράμετε καὶ νὰ τοῦ δοθῆ δικαιοσύνη. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι στὸ βάθος ὅλων αὐτῶν ποὺ σᾶς διηγήθηκε ὑπάρχει κάποια ἀλήθεια. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ πολλὴ πλάνη. Σεῖς ποὺ εἴσαστε ἄνθρωπος μιᾶς τόσο δυνατῆς καὶ δοκιμασμένης κρίσεως, κύριε Τρεμιέ, θὰ προσέξατε χωρὶς ἀμφιβολία ὅτι τὸ παράδοξο αὐτὸ πρόσωπο δὲν εἶνε ἐντελῶς καλὰ στὰ μυαλά του... Δὲν τὸ παρατηρήσατε αὐτό ;

Ὁ πρώην βουλευτὴς ἔμενε ἀποσβολωμένος. Θυμήθηκε τὴν πρώτη ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ Ἰωάννης ὁ Ἰσχνὸς καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ διαψεύση ἀπολύτως τὸν Κοντόσταυλο.

— Τώρα πειὰ δὲ βρίσκεται στὸ Παρίσι, ἐξακολούθησε ὁ Κοντόσταυλος. Τὸν ἔστειλα στὴ Γενεύη, στὸν πύργο τοῦ Ταλεμόνδου μὲ τὴν τροφό του, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίσης τρελλὴ ὅπως κι' αὐτὸς καὶ ἡ ὁποία τοῦ σηκώνει διαρκῶς τὸ μυαλὸ μὲ παντὸς εἴδους γυναικεῖα παραμύθια... Δὲ θὰ τοῦ λείψη ἐκεῖ τίποτα καὶ θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής. Ἂν σκεφθοῦν ὅμως νὰ ξαναγυρίσουν ἐδῶ τότε, μὲ μεγάλη μου λύπη, θὰ διατάξω νὰ τὸν φυλακίσουν... Ὑποθέτω πὼς θὰ μὲ δικαιολογεῖτε κ. Τρεμιέ. Πάντως ἐχάρηκα πολὺ ποὺ σᾶς εἶδα. Θεωρεῖτε με φίλο σας, ὅπως κι' ἐγὼ σᾶς θεωρῶ ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ καλούς μου φίλους...

Ὁ Τρεμιὲ εὐχαρίστησε τὸν Κοντόσταυλο γιὰ τὴν κλοσύνη του κι' ἔφυγε. Μόλις κατέβηκε στὰ δρόμο, σκέφθηκε τὸν Προφήτη. Τὸν εἶχαν συλλάβει λοιπὸν τὸ δυστυχισμένο !... Θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτὲ ἄραγε ;...

Σκέφθηκε τότε νὰ πάη στὸ σπίτι ποὺ μενε ὁ Προφήτης στὸ Παρίσι καὶ νὰ ρωτήση γι' αὐτόν. Ἴσως νὰ μάθαινε τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον... Θυμόταν καλὰ τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦχε δώσει ὁ υἱὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τράβηξε πρὸς τὴ Μικρὴ Γέφυρα.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε μιὰ σκέψη γύριζε διαρκῶς στὸ μυαλό του : « Ἦταν στ' ἀλήθεια τρελλὸς ἄραγε ὁ Προφήτης ἢ τὸν παρίστανε γιὰ τρελλὸ ὁ Κοντόσταυλος ἔχοντας πρὸς τοῦτο καταχθόνιους σκοποὺς;..»

Ὁ Τρεμιὲ ἔφτασε, τέλος, στὴν ὁδὸ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ τοῦ Ψωχοῦ, βρῆκε τὸ μαγαζὶ τοῦ Βερνάρδου τοῦ Ζερβοῦ καὶ μπῆκε μέσα. Εἶδε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ ἕναν κοντόχοντρο ἀνθρωπάκο ἑξῆντα περίπου χρόνων νὰ κοιμᾶται πάνω σ' ἕνα σακκὶ γεμᾶτο φασόλια ! Ὁ κρότος τῆς πόρτας ἔκαμε τὸν κοιμώμενο καταστηματάρχη νὰ πεταχτῆ ἀπάνω. Πλησίασε τὸν Τρεμιέ, τρίβοντας τὰ μάτια του καὶ τὸν ρώτησε :

— Τί ζητᾶτε, κύριε ;

— Εἶσαι ὁ κύρ' Βερνάρδος ὁ Ζερβός ;

— Ὅλος κι' ὅλος, κύριε...

— Ἤθελα νὰ δῶ ἕνα νοικάρη σου, τὸν Ἰωάννη τὸν Ἰσχνό. Εἶν' ἐδῶ ;...

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὁ κύρ' Βερνάρδος πῆρε ὕφος περίλυπο κι' ἀπελπισμένο κι' ἀπάντησε :

— Ἀχ, κύριε, τὶ κρῖμα, τὶ κρῖμα !... Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν μένει πειὰ στὸ σπίτι μου. Ἔφυγε μὲ μιὰ γρηὰ ποὺμενε μαζύ του γιὰ τὴ Γουϊέννη, χτὲς βράδυ, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη πρῶτα τὸν ἐνδοξότατον κ. Κοντόσταυλον. Τί κρῖμα, κύριε, νὰ χάσω ἕναν τόσο καλὸ νοικάρη !...

Ὁ Τρεμιὲ κατάλαβε ὅτι ὁ κύρ' Βερνάρδος δὲν τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια. Τὸν κοροΐδευε ἀσφαλῶς. Τὸν χαιρέτησε λοιπὸν κι' ἔφυγε ψιθυρίζοντας :

— Αὐτὸς ὁ κύρ' Βερνάρδος εἶνε ἕνας ἀχρεῖος !...

Μὰ κι' ὁ κύρ' Βερνάρδος, μόλις βγῆκε ἔξω ὁ Τρεμιέ, χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ μουμούρισε :

— Αὐτὸ ἔλειψε δὰ νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια !... Τὸν γέλασα καὶ πάει λέοντας...

Μὰ ὁ Τρεμιὲ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γελοῦνται τόσο εὔκολα. Μόλις προχώρησε μερικὰ βήματα, στάθηκε, κύτταξε γύρω του, εἶδε πὼς δὲν τὸν κατασκοπεύει κανεὶς καὶ μπῆκε σ' ἕνα καπηλεῖο. Κάθησε σὲ μιὰ γωνία, παράγγειλε νὰ τοῦ πᾶνε ἕνα ποτῆρι κρασὶ κι' ἐτοιμάζονταν νὰ ζητήση πληροφορίες γιὰ τὸν Προφήτη ἀπ' τὸν κάπηλο, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε νὰ γίνεται πλάϊ του μιὰ συζήτησις, ποὺ τὸν ἔβγαζε ἀπ' τὸν κόπο αὐτόν. Μιλοῦσαν μεταξύ τους μεγαλοφώνως τέσσερες ὁπλοφόροι μισομεθυσμένοι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε στοὺς συντρόφους του :

— Τὴ γρηά, ποὺ λέτε, τὴν πιάσαμε εὔκολα... Μὰ ἐκεῖνος ὁ διαβολεμμένος ὁ Προφήτης, ἦταν ἀνοικονόμητος. Κόρπο ντὶ μπάκο !... Ὅσο κρέας τοῦ λείπει τόση δύναμη ἔχει ὁ Σατανᾶς τῶν Σατανάδων !... Ρίχτηκε ἀπάνω μας μὲ μιὰ σκουριασμένη σπάθα καὶ μᾶς ἔκανε νὰ τὰ χάσουμε... Θὰ τὴν εἴχαμε ἄσχημα ἂν δὲν τοῦ περνοῦσε μιὰ θηλειὰ στὰ πόδια ὁ κύρ' Βερνάρδος, ὁ σπιτονοικοκύρης του... Τὸν μπέρδεψε ἔτσι καὶ τὸν σώριασε κάτω. Ριχτήκαμε τότε ἀπάνω του καὶ τὸν δέσαμε χεροπόδαρα κι' αὐτόν... Ἔγινε, ἐννοεῖται, τέτοιο πατερντὶ ποὺ ἀναστατώθηκε ὅλη ἡ συνοικία. Μερικοὶ σωματοφύλακες ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἔξω, μὴ ξέροντες τὶ τρέχει, τράβηξαν τὰ σπαθιά τους καὶ μπῆκαν μέσα σὰν λυσσασμένοι... Ὅταν ἔμαθαν ὅμως πὼς ἐνεργοῦμε κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Κοντοσταύλου, ἔφυγαν καὶ μᾶς ἄφησαν ἡσύχους...

— Κ' οἱ αἰχμάλωτοί σας ; ρώτησε ἕνας ἀπ' τὴ συντροφιά.

— Ὁ Προφήτης κ' ἡ γρηά ; τοὺς σηκώσαμε στὸν ὤμο, τοὺς φορτώσαμε σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τοὺς μεταφέραμε σ' ἕνα μέγαρο, ποὺ δὲν θυμᾶμαι πῶς διάβολο τὸ λένε... Βερτέϊλ... Βερνέϊλ... Σερνέϊλ... Κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Ἐκεῖ τοὺς ρίξαμε σὲ μιὰ ὑπόγεια εἰρκτή, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν θὰ βγοῦνε πειὰ ποτέ...

Ἡ ἀφήγησις τῶν ὁπλοφόρων τοῦ Κοντοσταύλου, ἔκαμε τὸν Τρεμιὲ νὰ φρίξη ! Τὸν εἶχε ἀπατήσει λοιπὸν ὁ Κοντόσταυλος ; Τοῦχε πεῖ ψέμματα ; Τὸν εἶχε ἀπατήσει ὁ Βερνάρδος ὁ Ζερβός ; Ὁ δυστυχὴς λοιπὸν Προφήτης καὶ ἡ Νικολέτα βρισκόντουσαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ριχμένοι σὲ κάποιο ὑγρὸ κι' ἀνήλιο ὑπόγειο ; Καὶ θᾶμεναν ἐκεῖ σ' ὅλη τους τὴ ζωή !...

— Ὦ εἶνε τρομερό !.. Εἶνε φρικῶδες!.. Εἶνε ἀποτρόπαιο ! ψιθύρισε ὁ Τρεμιὲ βγαίνοντας ἔξω ἀπ' τὸ καπηλεῖο, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸ κρασί του, τὸ ὁποῖο οὔτε ἄγγισε κἂν στὰ χείλη του. Εἶνε ἀτιμία αὐτὸ ποὺ κάνει ὁ Κοντόσταυλος !... Πρέπει νὰ κάμω κάτι ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς Προφήτου... Πρέπει νὰ δῶ τὸν Χάρλεϋ.

Ὁ Χριστόφορος Χάρλεϋ ἦταν δικαστής. Παληὸς φίλος τοῦ Τρεμιέ, εἶχε ἰσχυρὰ μέσα στὸ Παρίσι. Μόλις ὁ Τρεμιὲ ἔφτασε σπίτι του, ὁ Χάρλεϋ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα. Βλέποντας ὅμως τὸ χλωμὸ καὶ ταραγμένο πρόσωπο τοῦ πρώην δικηγόρου, ἀνησύχησε καὶ τὸν ρώτησε τὶ τοῦ συμβαίνει.

Ὁ Τρεμιὲ κάθησε πλάϊ στὸν Χάρλεϋ καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Προφήτου. Ὁ Χάρλεϋ τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ κι' ὅταν τελείωσε τοῦ εἶπε :

— Ἔχεις δίκηο, καλέ μου φίλε. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἱστορία φρικτή, σχεδὸν ἀπίστευτη. Μολαταῦτα μεῖνε ἥσυχος. Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Θὰ ἐνεργήσω ὑπὲρ τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου ὅσο μπορῶ. Θὰ ἐρευνήσω παντοῦ καὶ θὰ κατορθώσω νὰ μάθω ποῦ τὸν κρατοῦν. Ἐν τῷ μεταξὺ γύρισε σὺ στὸ Ἐκουέν. Μὴ μένεις στὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ νομίσουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Προφήτου, ὅτι ἔπαψες νὰ ἐνδιαφέρεσαι πειὰ γι' αὐτόν. Πρέπει νὰ τοὺς ἀποκοιμήσουμε. Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ τὸν Κοντόσταυλο Μονμορανσύ, τὸν δυνατὸ καὶ πανίσχυρο ἄρχοντα. Ποιὸς τολμάει νὰ τὰ βάλη φανερὰ μαζύ του ; Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν καταγγείλη γιὰ τὴν ἀτιμία του, γιὰ τὴν ἀπανθρωπία του αὐτή ; Ἂς ἐνεργοῦμε λοιπὸν κρυφά, μὲ ἄκραν μυστικότητα. Ἔτσι μόνον θὰ πετύχουμε. Γύρισε στὸ Ἐκουέν, φίλε μου καὶ θὰ σοῦ στείλω ἐκεῖ ταχυδρόμο, γράφοντάς σου τὶς ἐνέργειές μου...

— Ἔχεις δίκηο, Χάρλεϋ, καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Τρεμιέ. Μὰ κατ'αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ περάση καιρὸς ὥς ποὺ νὰ ἐπιτύχουμε κάτι κι' ὁ δυστυχὴς υἱὸς τῆς Ἀρτέμιδος Βιλανδρὼ βρίσκεται ριχμένος σὲ κάποιο μπουντροῦμι.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε σωστά, φίλτατέ μου, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ κάμουμε τίποτε τώρα ἀμέσως. Κι' αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἀνίσχυρη μπρὸς στὸν πανίσχυρο Κοντόσταυλο...

Μπῆκαν μὲ τὰ σπαθιὰ ἔξω, σὰν λυσσασμένοι !...

Ὁ Τρεμιὲ κατάλαβε πὼς ὁ Χάρλεϋ εἶχε δίκηο. Ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ψιθύρισε :

(Ἀκολουθεῖ)